

POVEȘTI

Toți cei care l-au cunoscut pe Benjamin Ovich, dar mai ales noi, cei care îl știam suficient de bine cât să-i zicem doar Benji, au știut undeva, în adâncul sufletului, că nu era dintr-aceia a cărui poveste să aibă un sfârșit fericit.

Cu toate astea am sperat, bineînțeles. Doamne, cât am mai sperat! Visurile naive sunt ultima linie de apărare a iubirii, așa că ne iluzionăm mereu, cumva, că nicio tragedie îngrozitoare n-o să-i lovească pe cei pe care îi iubim și că fix pe-ai noștri o să-i cruțe soarta. De dragul lor visăm la o viață fără de moarte, ne dorim superputeri și încercăm să construim mașini ale timpului. Sperăm. Doamne, cât sperăm!

Dar adevărul este că poveștile despre băieți ca Benji nu se sfârșesc aproape niciodată cu ei la bătrânețe. Istoriile lor nu sunt lungi și nu mor împăcați la azilul de bătrâni, cu capul pe perne moi.

Băieții ca Benji mor tineri. Mor violent.

FURTUNI

„Nu te complica!“ Un sfat obișnuit și în hochei, și în viață. Nu încâlci lucrurile mai mult decât e nevoie, nu te gânde prea mult sau, și mai bine, nu gânde deloc! Sfatul e potrivit, poate, și pentru istoria asta. Ar trebui să poată fi povestită repede, că doar începe acum și se termină peste mai puțin de două săptămâni. Ce să se poată întâmpla în răstimpul ăsta, în două orașe unde hocheiul e rege? Nu mare lucru, desigur.

Ci... tot.

Problema e că, atât în hochei, cât și în viață, momentele simple sunt rare. Toate celelalte sunt o luptă. Povestea asta nu începe azi, de fapt, ci acum doi ani, când Maya Andersson s-a mutat de-aici. A plecat din Björnstad și a luat-o spre sud, trecând prin Hed. Cele două comunități din pădure sunt atât de aproape una de alta și atât de departe de orice altceva, încât Maya s-a simțit de parcă a emigrat. Într-o zi, va cânta despre cum oamenii care cresc atât de aproape de sălbăticie au, poate, sălbăticia mai aproape de suflet, ceea ce e și o exagerare, și o subapreciere – aproape tot ce se spune despre noi e așa. Dar, dacă

Învingătorii

se întâmplă să treci pe-aici, să nimerești din greșeală la cârciumă, la Blană de Urs, și să nu mănânci bătaie fiindcă ești suficient de prost s-o întrebi câți ani are sau să-i ceri o nenorocită de felie de lămâie să-ți pui în băutura, poate că Ramona, din spatele tejghelei, îți va povesti ceva important: „Aici, în pădure, oamenii depind unii de alții mai mult decât în orașele mari. Ne ținem mai aproape unii de alții, vrând-nevrând. Atât de aproape, încât dacă vreun împielit se întoarce în somn prea repede, îi trage pătura de pe el altuia din celălalt capăt al orașului.“

Vrei să înțelegi locul ăsta? Atunci trebuie să pricepi contextul, cum se leagă tot și toți cu firele invizibile ale relațiilor, loialității și vinii: patinoarul și fabrica, echipa de hochei și politicienii, pozițiile în clasament și banii, sportul și locurile de muncă, prietenii din copilărie și coechipierii, vecinii, colegii și familiile. Ce ne-a unit să rezistăm și să supraviețuim aici, dar ne-a împins și să ne facem ticăloșii îngrozitoare unii altora. Ramona n-o să-ți povestească tot, nimeni n-o s-o facă. Dar vrei să înțelegi? Vrei cu adevărat? Atunci trebuie să știi cum am ajuns aici.

Într-o iarnă, acum doi ani și jumătate, Maya a fost violată la o petrecere de Kevin Erdahl, cel mai bun jucător de hochei din câți am avut până atunci. Nimeni nu mai zice cuvântul „viol“, firește, ci doar „scandalul“ sau „tărășenia aia“ sau „mda... știi tu“. Toată lumea se rușinează, nimeni nu poate uita. Șirul întâmplărilor, care a început la acea petrecere, a dus în cele din urmă la decizii politice și la mutarea unor fonduri publice dintr-un oraș în altul. Iar asta, la rândul său, a avut drept urmare o primăvară și o vară pline de trădări oribile, o toamnă a urii și o iarnă a

violentei. A început cu certuri în patinoar și aproape că s-a terminat cu lupte de stradă – bărbații în geți negre, pe care poliția îi numește „huligani“, dar cărora toată lumea din Björnstad le zice „Gașca“, și-au atacat dușmanii din Hed, iar bărbații din Hed le-au răspuns dând foc cârciumii Blană de Urs. În goana după răzbunare, Gașca a pierdut, într-un accident de mașină, un tânăr pe care toți îl iubeau mai presus decât orice, Vidar. Asta a fost culmea și consecința finală a ani și ani de violență. După aceea, nimeni n-a mai avut putere să continue. Vidar a fost înmormântat, doi bărbați din Hed au fost băgați la închisoare, iar huliganii au ajuns la un acord de încetare a focului. Pacea încă ține, cât de cât, dar pare tot mai fragilă pe zi ce trece.

Kevin și familia lui s-au mutat din oraș și nu se vor întoarce niciodată – nimeni n-ar înghiți asta. Întregul Björnstad a făcut tot ce a putut ca să șteargă toate amintirile despre Kevin și, deși nimeni n-ar recunoaște, a fost mult mai simplu când Maya și-a făcut și ea bagajul. S-a mutat tocmai în capitală, a început să studieze la o școală de muzică și aproape că a devenit alt om. Așa că toți cei rămași în Björnstad au putut vorbi din ce în ce mai puțin despre „scandal“, până când au simțit că parcă nici nu s-a întâmplat vreodată.

Benji Ovich, cândva cel mai bun prieten al lui Kevin, și-a făcut și el bagajul, mai mic decât al Mayei, dar s-a dus mult mai departe. Maya a plecat spre ceva, Benji a plecat și atât. Ea a căutat răspunsuri în lumină, el în întuneric. Ea în artă, el pe fundul sticlelor, dar nici unul, nici celălalt nu a reușit să găsească vreunul.

Învingătorii

În locul pe care l-au lăsat în urmă, Clubul de Hochei Björnstad era pe cale să se destrame. Într-un oraș care a avut întotdeauna visuri imposibile, nimeni nu mai avea vlagă să viseze. Peter Andersson, tatăl Mayei, și-a dat demisia din funcția de director tehnic al clubului și a renunțat la hochei. Sponsorii s-au retras, iar prefectura și-a pus chiar problema să desființeze clubul și să aloce toate fondurile și sponsorizările celui din Hed. Dar Björnstad a fost salvat în al doisprezecelea ceas de noi resurse și de oameni de afaceri locali încăpățânați. Noii proprietari străini ai fabricii au văzut clubul ca pe o oportunitate de a se face acceptați de localnici, iar un politician oportunist, pe nume Richard Theo, ca pe o șansă să-și atragă voturi. Astfel, prin ei, clubul a primit la timp exact cât capital îi trebuia pentru a scăpa de la pieire. În același timp au fost înlocuiți membrii vechiului comitet de conducere, au avut loc ședințe de „relansare” și, în scurt timp, conducerea prezenta cu mândrie un set complet nou de „valori de bază” ale clubului. Au fost răspândite pliante cu lozinca: „E și ușor, și de viitor să sponsorizezi Clubul de Hochei Björnstad!” Și, uite-așa, în ciuda a tot, s-a întors roata. Mai întâi pe gheață, apoi și dincolo de patinoar. Antrenoarea lui Björnstad, Elisabeth Zackell, aplicase la un post într-un club mai mare, dar slujba a luat-o antrenorul clubului din Hed, care a lăsat pădurea în urmă și i-a luat cu el și pe câțiva dintre cei mai buni jucători ai lui Hed. Echipa de acolo a rămas fără căpitan peste noapte și, în scurt timp, a căzut în aceeași capcană a intrigilor și jocurilor de putere ca orice alt club aflat în aceeași situație. Între timp, Zackell s-a apucat să formeze o echipă nouă în

Björnstad – l-a făcut pe un tânăr pe nume Bobo antrenor secund și a reușit să adune o echipă ca o bandă de haiduci, cu un băiat de șaisprezece ani în frunte, Amat. Acum Amat are optsprezece ani și e vedeta întregii regiuni – un talent atât de mare, încât toată iarna trecută s-a zvonit că o să fie recrutat de Liga Națională de Hochei din America de Nord și o să ajungă jucător profesionist acolo. A dominat pe teren în toate meciurile sezonului trecut până în primăvară, când s-a accidentat. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, tot orașul zice că Björnstad ar fi ajuns cap de serie și ar fi urcat în clasament. Iar dacă Hed n-ar fi reușit, printr-un miracol, să câștige puncte în ultimele meciuri, ar fi ieșit pe ultimul loc și ar fi fost retrogradat.

Așa că tot ce părea de-a dreptul imposibil când Maya și Benji au plecat de-aici, doi ani mai târziu pare doar o chestiune de timp: orașul verde e în ascensiune, orașul roșu – în picaj. Lună de lună Björnstad pare să câștige noi sponsori, iar Hed să-i piardă. Patinoarul din Björnstad a fost recent renovat, pe când acoperișul celui din Hed stă să cadă. Principalii angajatori din Björnstad, fabrica și supermarketul, au noi locuri de muncă. Cel mai mare angajator din Hed, spitalul, face reduceri de personal în fiecare an. Acum Björnstad are banii și slujbele, acum noi suntem învingătorii.

Vrei să înțelegi toate astea? Atunci trebuie să știi că e vorba de mai mult decât geografie. De sus, arătăm ca două orașe obișnuite, ascunse în pădure, doar un pic mai mari decât niște sate în ochii unora. Tot ce desparte de fapt Björnstadul de Hed e un drum ce șerpuiește printre copaci. Nu pare lung, dar, dacă ajungi pe-aici, îți dai

Învingătorii

seama repede că nu-i nicidecum floare la ureche să-l iei la pas pe temperaturi sub zero grade și cu vântul bătând din față. Iar aici nu sunt decât grade cu minus, iar vântul bate întotdeauna din față. Îi urâm pe cei din Hed și ei ne urăsc pe noi. Chiar și când câștigăm toate meciurile dintr-un sezon, dar luăm bătaie într-unul singur contra lui Hed, ne simțim de parcă tot anul e pierdut. Nu ne ajunge să ne meargă nouă bine, trebuie să le meargă lor al dracului de prost ca să ne priască. Abia atunci putem să ne bucurăm cu adevărat. Björnstad joacă în tricouri verzi, cu un urs pe ele, Hed în unele roșii, cu un taur. Sună simplu, dar culorile astea fac imposibil de zis unde se termină problemele cu hocheiul și unde încep toate celelalte. Nu există niciun gard vopsit în roșu în Björnstad și niciunul vopsit în verde în Hed, indiferent dacă proprietarul casei e pasionat de hochei sau nu. Așa că nimeni nu știe dacă echipele și-au luat culorile după cele ale gardurilor sau invers. Dacă ura a dat naștere cluburilor sau cluburile au dat naștere urii. Vrei să înțelegi orașele unde hocheiul e rege? Atunci trebuie să înțelegi că aici hocheiul are de-a face cu mult mai mult decât cu sportul.

Vrei să înțelegi oamenii de aici? Să-i înțelegi cu adevărat? Atunci trebuie să știi că, foarte curând, o catastrofă naturală îngrozitoare va distruge lucruri la care ținem. Căci poate că locuim în orașe unde hocheiul e mai presus de orice, dar suntem în primul rând oameni ai pădurii. Trăim înconjurați de copaci, pietre și pământ care au văzut specii apărând și dispărând preț de mii de ani. Ne putem noi da mari și tari, dar cu natura nu ne putem

măsura forțele. Într-o zi o să se stârnească vântul aici și, în noaptea următoare, o să simțim că nu se mai oprește.

În curând Maya o să cânte despre noi, cei aproape de sălbăticie și cu sălbăticia în suflet. O să cânte despre cum locul unde ea a crescut e modelat de tragedii – cele care ne-au lovit și cele de care ne facem vinovați. O să cânte despre toamna asta, în care pădurea s-a întors împotriva noastră cu toată forța. O să cânte despre cum orice comunitate e suma alegerilor sale și despre cum ceea ce ne leagă, până la urmă, sunt istoriile noastre personale. O să cânte așa:

A început cu o furtună...

Cea mai aprigă furtună de prin locurile astea într-o generație întreagă. Poate că spunem așa despre orice furtună, dar asta e incomparabilă. S-a tot vorbit că zăpada s-ar putea să întârzie anul ăsta, dar că vânturile s-au pornit devreme. August se termină cu o căldură înăbușitoare ce nu prevestește nimic bun, înainte ca toamna să dea buzna pe ușă la începutul lui septembrie și temperatura să intre în picaj liber. În jur, natura devine imprevizibilă și agresivă, câinii și vânătorii sunt primii care își dau seama, apoi noi toți. Simțim amenințarea în aer, cu toate astea, furtuna se abate cu o asemenea forță, încât ne taie răsuflarea. Smulge pădurea din rădăcini și stinge cerul, se năpustește asupra caselor și orașelor noastre ca un bărbat la un copil să-l bată. Trunchiuri străvechi, înainte de neclintit ca stâncile, acum dintr-odată slabe ca firele de iarbă sub talpă, se încovoie, rafalele de vânt ne urlă în urechi atât

Învingătorii

de tare, încât vedem copaci căzând, dar nu-i auzim pârâind când se crapă în două. Printre case zboară tablă zincată și țigle de pe acoperiș desprinse și aruncate în aer, proiectile greoaie și ascuțite ca niște sulite, vânând pe oricine încearcă să ajungă la adăpost. Pădurea se prăbușește peste drumuri și nu mai e posibil nici să ajungi, nici să pleci de-aici. Pana de curent care urmează lasă orașele oarbe în noapte, iar telefoanele mobile funcționează doar când și când. Cei care reușesc să dea de cineva drag urlă același lucru în receptor: „Stai în casă! Stai în casă!“

Dar un tânăr din Björnstad conduce panicat o mașină mică pe drumuri înguste, ca să ajungă la spitalul din Hed. N-a avut curaj să plece de-acasă, dar nici curaj să rămână. Lângă el, soția lui. E gravidă și stă să nască, furtună au ba. El se roagă la Dumnezeu ca atei cu un picior în groapă, iar ea țipă când copacul se prăvălește nemilos peste capotă, îndoind tabla cu atâta forță, încât reculul o dă cu capul de parbriz. Nimeni nu-i aude.

POMPIERI

Vrei să înțelegi oamenii din două orașe unde hocheiul e rege? Să-i înțelegi cu adevărat? Atunci trebuie să știi tot răul de care suntem în stare.

* * *

Vântul nu șuieră peste casa de la marginea orașului, ci rage. Trage de fațadă ca un aspirator uriaș, iar podeaua vibrează făcând tricourile și fanioanele roșii cu emblema Clubului de Hochei Hed atârnat peste tot să se legene. Cei patru copii ai familiei vor povesti apoi că a fost ca și cum universul încerca să-i omoare. Tess, cea mai mare dintre ei, are șaptesprezece ani, apoi la rând vin Tobias – cincisprezece ani, Ted – treisprezece și Ture – șapte. Sunt speriați, ca orice copii, dar sunt treji și pregătiți, căci ei nu sunt întocmai ca orice copii. Mama lor e moașă, tatăl e pompier și uneori starea de criză parcă e singura în care familia asta e funcțională. De îndată ce și-au dat seama ce urma să se întâmple, copiii au ieșit afară, au adunat mobila de pe verandă, leagănele și barele de cățarat din grădină, ca să nu le arunce vântul prin fereastră când le găsește. Tatăl, Johnny, a fugit să ajute niște vecini undeva în josul străzii. Mama, Hannah, și-a sunat toți cunoscuții

să-i întrebe dacă au nevoie de ceva. Au fost multe telefoane, căci Hannah pare să cunoască pe toată lumea. Amândoi sunt născuți și au crescut în Hed și, cum unul lucrează la stația de pompieri, iar celălalt la spital, până la urmă te știi toți. Aici trăiesc de-o viață, iar copiii lor au învățat să meargă pe bicicletă pe aceleași alei dintre case ca și ei odinioară, și sunt crescuți după principii simple: iubește-ți familia, muncește din greu, bucură-te când Hed câștigă un meci și încă și mai tare când Björnstad ia bătaie! Ajută-i pe cei care au nevoie, fii un vecin bun și nu uita niciodată de unde te tragi! Principiul ăsta din urmă mai ales, copiii nu-l învață doar fiindcă așa le spun părinții, ci fiindcă le arată. Îi învață că poți să te cerți pe orice, dar, în situațiile care contează cu adevărat, trebuie să fii unit cu ai tăi, căci singur n-are nimeni nicio șansă.

Furtuna de afară a întrerupt o altă furtună, înăuntru. Părinții erau în toiul uneia dintre certurile lor, una mare. Hannah e o femeie mică și subțire. Stă la fereastră bucătăriei, își mușcă obrazii și își masează vânătaiele. E măritată cu un idiot. Johnny e înalt, lat în umeri, cu o barbă deasă și pumnii grei. Pe vremea când juca hochei, era cunoscut drept primul care își aruncă mânușile și sare la bătaie. Taurul înfuriat, emblema Clubului de Hochei Hed, ar fi putut foarte bine fi o caricatură a lui Johnny. E repezit și căpos, de modă veche și plin de prejudecăți, întruchiparea liceanului tipic, gălăgios, care nu se maturizează niciodată. A jucat hochei câtă vreme sportul i-a dat voie, apoi s-a făcut pompier, a schimbat un vestiar cu altul și a continuat să se ia la întrecere pe orice: cine face cele mai multe flotări, cine aleargă cel mai repede

prin pădure, cine bea cele mai multe beri la petrecerea cu grătar. Hannah a știut din prima zi cu el că tot ce era fermecător la început putea deveni periculos într-o zi, că aceia care nu suportă să piardă pot deveni agresivi, că un temperament pasional se poate preschimba în violență. „Fitul lung, dar mult praf de pușcă la capăt, cei mai periculoși!” obișnuia să zică socrul ei. În hol e o vază care cândva s-a făcut țândări, lipite apoi la loc cu grijă, astfel încât Hannah să nu uite niciodată.

Johnny se întoarce din grădină. Trage cu coada ochiului spre ea, să vadă dacă încă e zdruncinată. Așa se termină mereu certurile lor, fiindcă e măritată cu un idiot care n-ascultă niciodată – ceva se face țândări de fiecare dată.

Hannah se gândește adesea la cât de dur le dă Johnny tuturor impresia că este, dar cât de incredibil de sensibil și ușor de rănit e, de fapt. Când clubul din Hed ia bătaie, e ca și cum ia și el. Când ziarul local a scris primăvara trecută că „Clubul de Hochei Björnstad reprezintă modernul, iar Clubul de Hochei Hed tot ce e vechi și demodat“, Johnny a luat-o personal, de parcă scriseseră și că toată viața lui și valorile în care crede el sunt greșite. Clubul e orașul și orașul e familia lui – atât de neclintită îi e loialitatea, iar asta scoate și tot ce-i mai bun, și ce-i mai rău din el. Are impresia că trebuie să fie întotdeauna tare, să nu-i fie niciodată teamă, să fie întotdeauna primul care aleargă drept spre catastrofă.

Acum doi ani, țara a fost pârjolită de incendii de pădure. Nici Hed, nici Björnstad n-au fost afectate, dar, la vreo două ore mai la sud, a fost rău de tot. Johnny, Hannah și copiii plecaseră în vacanță, prima după multă

vreme, și erau în drum spre un parc acvatic de distracții când au auzit știrile la radio. Cearta a început înainte să-i sune telefonul lui Johnny, căci Hannah știa deja că, în momentul în care avea să sune, Johnny urma să întoarcă mașina pe loc și să o ia înapoi spre casă. Copiii se ghemuiseră pe bancheta din spate a microbuzului, căci mai văzuseră asta înainte: aceeași ceartă, aceleași țipete, aceiași pumni strânși. Măritată cu un idiot, da!

Cât a fost Johnny plecat să lucreze acolo unde erau incendiile, știrile la televizor erau tot mai proaste pe zi ce trecea. Hannah era nevoită să se prefacă în fiecare seară că nu era îngrijorată, în timp ce copiii adormeau plângând, și în fiecare noapte stătea răvășită la fereastra bucătăriei. În cele din urmă, Johnny s-a întors acasă. Trecuse, poate, puțin peste o săptămână, dar Hannah se simțea de parcă trecuseră o sută. Era tras la față și atât de mânjit, încât negreala parcă nu s-a mai spălat niciodată de-a binelea de pe pielea lui. Din bucătărie, l-a văzut coborând dintr-o mașină, la intersecție, împleticindu-se spre casă pe ultimii metri, de parcă era gata să se prăbușească într-un nor de praf în orice clipă. Hannah a dat să iasă, dar copiii îl văzuseră deja și, zburând în jos pe scări, au trecut pe lângă ea, înghesuindu-se și împiedicându-se unii de alții să-i iasă cât mai repede în întâmpinare. Hannah a rămas la fereastra bucătăriei. I-a văzut aruncându-se în brațele lui Johnny, agățați toți patru de trupul lui uriaș, ca patru maimuțe: Tobias și Ted de gât, Tess de spate și Ture, mititelul, atârnat de-un braț. Johnny era murdar, transpirat și epuizat, dar i-a ridicat pe toți patru și i-a cărat până acasă de parcă nu cântăreau mai nimic. Seara s-a culcat pe

o saltea în camera lui Ture, dar, în scurt timp, toți copiii și-au adus saltelele lângă a lui. A durat patru nopți până ca Hannah să-l primească înapoi. Până să-i simtă brațele cuprinzând-o și să respire din nou în pulovărul lui. În a patra dimineață era atât de geloasă pe propriii ei copii, atât de furioasă pe ea însăși și de obosită să-și tot țină în frâu sentimentele, încât a dat de pământ cu nenorocita aia de vază.

Apoi s-a apucat să lipească cioburile la loc și nimeni din familie n-a avut curaj să-i zică nimic până când n-a terminat. Atunci Johnny s-a așezat pe podea lângă ea, ca de obicei, și i-a șoptit: „Nu mai fi supărată pe mine! Nu suport când ești supărată pe mine!” Hannah a simțit că i se rup coardele vocale când în sfârșit a reușit să spună: „Nici măcar nu era focul tău, iubitul, nu AICI ardea!” Iar el s-a aplecat încet spre ea, Hannah i-a simțit răsuflarea în palme când i le-a sărutat, și i-a zis: „Toate focurile sunt ale mele!” Doamne, cât îl adoră și-l urăște pe idiot când vorbește așa! „Datoria ta e să vii acasă. Singura ta datorie e să vii acasă”, i-a reamintit ea, iar el a zâmbit și a zis: „Păi nu sunt acasă?” Iar ea i-a tras o scatoalcă în umăr, cât de tare a putut.

Hannah a întâlnit atâția bărbați idioți care se iluzionează că ar fi dintr-accia care aleargă spre foc la nevoie, să-i salveze pe alții, dar idiotul ei chiar e unul care face asta. Așa că, de fiecare dată când Johnny pleacă, au aceeași ceartă, căci de fiecare dată Hannah se înfurie pe ea însăși că i se face atât de frică pentru el. Și cearta se termină întotdeauna cu ea dând cu ceva de pământ. Data trecută a fost o vază. Astăzi sunt încheieturile propriilor degete.

Când a început furtuna și Johnny s-a dus imediat să-și pună telefonul la încărcat, ca să fie pregătit, Hannah a dat cu pumnul în blatul chiuvetei din bucătărie. Iar acum își masează vânătăile și înjură. Vrea ca Johnny să plece, doar că urăște că trebuie să plece – și vorbele exact așa îi și ies din gură.

Johnny intră în bucătărie. Hannah îi simte barba atingându-i ceafa. Se crede așa de tare, de dur, dar, de fapt, e cel mai sensibil dintre toți. De-asta nici nu se răstește la ea vreodată. Furtuna bate la fereastră și amândoi știu că o să sune în curând telefonul și că el va trebui să plece, iar ea se va înfuria din nou. „În ziua în care nu se mai supără pe tine, atunci să-ți faci griji, că atunci înseamnă că nu te mai iubește!” i-a zis lui Johnny taică-su când s-a căsătorit. „Fitul lung, dar și mult praf de pușcă în femeia asta, ai grijă!” a mai zis tatăl râzând.

Poate că e măritată cu un idiot, dar nici ea nu e prea zdravănă la cap, zău! Hachițele ei îl împing pe Johnny până la limita epuizării uneori și haosul ei îl scoate din minți. El se panichează când lucrurile nu sunt în ordine, *așa că* știe unde le găsește – iar asta e valabil și în auto-speciala de stingere, și în șifonier, și în sertarele bucătăriei. Dar s-a însurat cu o femeie care nu crede că e musai să ai locul tău stabilit nici măcar în pat. Hannah se poate culca pe-o parte a patului într-o seară și pe cealaltă în următoarea, fără nicio noimă, pur și simplu, iar el nici nu mai știe ce îl frustrează mai tare la ea. Ce oameni n-au locuri stabilite în *pat*? În plus, Hannah intră încălțată în casă și nu spală chiuveta după ce o folosește, pune cuțitele pentru unt pe locul celor pentru brânză și invers și, uite-așa, fiecare

blestemat de mic dejun e o adevărată căutare de comori fiindcă nevastă-sa e mai rău decât copiii!

Dar acum Hannah întinde mâna și își lasă degetele să rătăcească în barba lui, iar el îi cuprinde mijlocul cu mâinile și nimic nu mai contează. S-au învățat unul cu altul. Ea a acceptat că viața cu un pompier are un ritm pe care alții nu-l pot înțelege niciodată. S-a obișnuit să facă pipi pe întuneric fiindcă, după ce s-au mutat împreună, în primele două când aprindea becul în baie în toiul nopții, Johnny se trezea crezând că era becul intermitent de alertare de la stația de pompieri. Se scula, se îmbrăca și era deja la mașină înainte ca Hannah să vină în fugă după el, doar în chiloți, și să-l întrebe ce dracu' face. Asta s-a întâmplat preț de câteva nopți confuze, până când Hannah a acceptat că Johnny nu se putea dezvăța și că, în adâncul sufletului, nici ea nu voia ca el să se dezvețe.

Johnny e unul dintre aceia care aleargă spre foc. Fără șovăială, fără întrebări, doar aleargă. Sunt rari oamenii ca el, dar îi recunoști imediat.

* * *

Ana are optsprezece ani. E acasă, cu tatăl ei, undeva la periferia Björnstadului și se uită pe fereastră. Șchioapătă ușor, s-a accidentat la un genunchi în timpul unui antrenament de arte marțiale, după ce un tip de-o vârstă cu ea a îndrugat ceva, cum că fetele n-ar fi în stare să lovească bine. Ana i-a tras un picior și i-a rupt câteva coaste, apoi un genunchi în cap, dar, deși țeasta băiatului era goală, din păcate era tare, așa că fata șchioapătă acum. Întotdeauna a avut trupul iute ca fulgerul, dar judecata

lentă – Ana nu se pricepe la oameni, înțelege doar natura. Iar acum vede copacii din fața ferestrei legănându-se. I-a văzut încă de dimineață, de fapt, și a știut, cu mult înaintea multor alora, că se apropie furtuna. Copiii taților care sunt buni vânători învață până la urmă să simtă lucrurile astea, iar vânător mai bun decât taică-su nu există pe-aici. Tatăl petrece atât de mult timp în pădure, încât adesea uită că telefonul nu e stația de radiocomunicații pentru vânătoare și spune: „Comunicați!” când răspunde și „Terminat!” după fiecare propoziție. Ana a învățat să meargă și de-a bușilea, și în două picioare în pădurea asta, fiindcă doar așa putea fi cu el. Pădurea i-a fost locul de joacă și școala, iar el a învățat-o totul despre sălbăticiuni și forțele invizibile ale pământului și văzduhului. Așa i-a arătat el că o iubește. Când era mică, a învățat-o cum să găsească urme de animale și să tragă cu pușca. După ce a mai crescut, a început s-o ia cu el când îl sunau de la poliție că s-a întâmplat un accident pe șosea, cauzat de vreun animal sălbatic care trebuia găsit și împușcat dacă era rănit. Trăind înconjurat de pădure, înveți s-o protejezi, dar și cum te poate proteja. În cele din urmă, ajungi să aștepți cu nerăbdare aceleași lucruri ca și plantele, de pildă primăvara și soarele, dar și să te temi de aceleași lucruri: de foc, firește, dar aproape că și mai mult de vânt. Căci vântul nu poate fi oprit sau stins, vântul nu se dă la o parte nici din calea trunchiurilor, nici a făpturilor, vântul zdrobește, spulberă și omoară ce vrea.

Ana a auzit furtuna în adierile din vârfurile copacilor și a simțit-o în piept când afară era încă liniște și pace. A umplut toate bidoanele și gălețile cu apă, a adus aragazul de

camping din subsol, a pus baterii noi în frontală și a pregătit lumânări și chibrituri. Apoi a tăiat lemne preț de câteva ore, mecanic și îndârjit, și le-a cărat în sufragerie. Iar acum, când furtuna ajunge în Björnstad, închide ușile și ferestrele și spală zgomotos vasele în bucătărie, ascultând melodiile celei mai bune prietene a ei, Maya, căci vocea ei o calmează pe Ana și cele mai banale zgomote ale Anei liniștesc câinii. Când era mică, ei o protejau, acum e invers. Dacă o întrebi pe Maya cine e Ana, îți va răspunde: „O războinică.“ Nu zice asta fiindcă Ana e în stare să facă praf pe oricine, ci pentru că viața a încercat s-o facă praf pe Ana de când s-a născut și n-a avut nicio șansă. Ana e indestructibilă.

Ana e în ultimul an de liceu în Björnstad, dar s-a maturizat de mult, căci fiicele părinților care se ascund în fundul sticlei cresc mai repede. Când Ana era mică, taică-sua a învățat-o să păzească focul în șemineu, să arunce încă un lemn, două la momentul potrivit, ca să nu se stingă. Când are perioadele lui, uncori zile, alteori luni întregi, tatăl își păzește beția în același fel. Nu e niciodată răutăcios, nici măcar zgomotos, ci doar niciodată treaz. O să doarmă tot timpul pe furtuna asta, sforăind în fotoliul lui din sufragerie, printre toate trofee de arte marțiale ale Anei, de care e atât de mândru, și toate fotografiile ei din copilărie, din care Ana a decupat-o cu grijă pe maică-sa. Tatăl e prea beat ca să audă telefonul. Fata spală vasele mai departe și dă muzica mai tare, cu câinii la picioare. Nici ei n-aud nimic. Iar telefonul sună, sună și iar sună.

În cele din urmă cineva sună la ușă.